

Cristina Lincu

LIBERĂ!

Bookzone
BUCUREȘTI, 2019

Capitolul 1

Simțeam nevoia să beau ceva. Condusesem mai bine de o oră „drept înainte”, fără să țin cont unde aveam să ajung. „Departe” era singura destinație validă în acel moment și numai oboseala exacerbată de dezordinea gândurilor și de greutatea celor abia întâmplare m-a obligat să opresc. Văzusem un bar deschis, cu nume exagerat de pretențios - „El Sol” - cum mi se păruse în primul moment -, așa că am tras brusc pe dreapta, fără să mă mai gândesc. Apoi am observat că ajunseseam într-o localitate, aparent liniștită, cu locuri de parcare libere și oameni care trec alene strada. Începuse să se însereze. Whisky, mi-am spus. Dry. Și apoi, ce o fi, o fi, asta în caz că pare să mai conteze...

Am coborât amețită și a trebuit să mă țin de portiera mașinii înainte de a o trânti, căci echilibrul fragil îmi puna în pericol verticalitatea fizică. Pe cealaltă, de-abia o pierdusem. Și atunci, brusc, m-am revăzut în patul lui, dezbrăcată, excitată și înnebunită să-l am încă o dată, în timp ce ușa se deschide violent, bubuind de pereți, și în loc să-l văd pe el gol și încins, așa cum îl așteptam, văd o femeie tulbure, incoerentă, agonizând de furie și gata să sară la bătaie.

Secunda în care visul s-a transformat în coșmar a fost decisivă. Am hotărât să fug. Pentru totdeauna. De el, de legătura asta strâmbă, de sila pe care o simțeam mereu, fizic, după fiecare noapte de dragoste turbată, de neliniștea vâscoasă în care îmi petreceam intervalele dintre întâlniri. Nu a urmat o scenă și mai degradantă, doar pentru că el a apărut în secunda următoare și a reușit s-o imobilizeze

suficient timp, cât eu să mă îmbrac la repezeală și să dispar mișelește, strecurându-mă nu foarte abil pe lângă ei. În viteză, sânul meu i-a atins brațul, iar femeia ce-i ardea în brațe, și-a înfipt cu sete tocul în tibia mea. Nu apucase să mă păruiască, dar măcar să-mi rupă piciorul, s-o fi gândit, și recunosc că nu a fost foarte departe de asta. Am șchiopătat până la mașină, m-am urcat și am pornit. Departe! Cât mai departe de mine și de viața mea viciată de o relație de care, în fond, mă puteam lipsi oricând, dar care, așa murdară și complicată, aducea puțină culoare în cotidianul meu anost, liniar și greu de suportat, de după „marea despărțire”, cum îmi spuneam în bătaie de joc, cu intenția vădită de a-i minimiza importanța. „Marea despărțire” de la care trecuseră.... ani. Deloc puțini. Doar că eu rămăsesem tot acolo, în acel moment, în care ea se întâmpla la prezentul continuu.

Am intrat în barul „El Sol”. Mi-ar plăcea să spun hotărâtă să... să ceva, orice, dar nu era așa. Am intrat cu gândul să beau, fără să mă mai intereseze care avea să fie următoarea mutare, oricare părea validă – să dorm cu capul pe bar până dimineață, să dorm pe la vreo secție de poliție, dacă mă voi urca așa la volan sau poate în mașină sau, dacă mai pot, să ajung la vreun motel, hotel, pensiune și acolo să-mi petrec noaptea. Prima noapte de agonie reală în atâția ani. O meritam! Aveam dreptul să o iau și eu razna din când în când. Și nu doar simulând sentimente și căutând cele mai complicate situații de viață, pentru a mă pedepsi cu gustul de fiere regurgitată de fiecare dată când îmi dau seama că, indiferent ce aș face, nu pot scăpa. Că, indiferent ce aș face, nu voi scăpa. De mine și de trauma mea.

Am cerut un whisky dublu cu gheață și un energizant alături. Evident, mă răzgândisem în cei câțiva pași pe care i-am făcut de la mașină până la bar. Păream deja beată, așa că barmanul a ezitat o secundă înainte de a mă servi. Totuși, a făcut-o, căutând să nu mă umilească, căci ceva din gesturile mele dezordonate

m-a trădat. Nu eram băută, ci rătăcită. Îmi rătăcisem rostul și acum mi-l căutam în barul ăsta amărât, dintr-o localitate al cărui nume încă nu-l aflasem, dintr-o zi ce, în sfârșit, avea să se termine, încărcată de gloria unei umilințe în plus. Bine, în sine, nu conta prea mult, nu eram prima dată „cealaltă femeie” și nici nebuna aceea prima „oficială” care să vrea să mă înhațe. Conta, însă, că eu continuam să colecționez stări sufletești mizerabile, jenante, dezgustătoare. Încercam eu varianta cu cui pe cui se scoate și aplicam anestezicul „clasic” – fuga și alcoolul. În cantități gestionabile. Deocamdată, desigur. Căci nu eram chiar atât de naivă încât să nu întrevăd uriașa pantă ce-mi făcea cu ochiul nu de foarte departe.

M-am trântit cu aroganță pe scaun, după care m-am scurs dizgrațios într-o parte, sprijinindu-mă atât de bar, cât și de perete. Îmi găsisem o poziție comodă și deloc demnă de o doamnă, numai că eu îmi lăsasem domnia prin câteva paturi străine și prin ceva scandaluri de mahala, că, dacă ar fi trebuit să fac așa, o scurtă retrospectivă a anilor scurți de la... ta-naaa... aplauze frenetice pe fondul sonor, vă rog, lumini orbitoare și o firmă uriașă cu înscrisul „Marea Despărțire”, nu aș avea cuvinte mai fidele de a o face decât acestea care-mi tot vin în minte – scandal, adulter, sex, alcool, fugă, degringoladă, amintire, „uitare, unde ești?”, trecut, despărțire, patimă, pasiune, amor și... departe, departe tare, iubire sau așa ceva...

- Dumnezeuule mare... nu pot să cred! Ăăăă, am vrut să zic, vreun necaz în familie? Vă simiți bine, doam... domnișoară?

Vocea care mi s-a adresat părea că vine de undeva din cer. Mi-am imaginat o secundă că am ajuns în rai și Sfântul Petre e vizibil deranjat de atitudinea mea neobrăzată, dar, ca un Sfânt ce este, nu poate lua măsurile pe care le merit, cel puțin, nu din prima, chiar dacă sosirea mea acolo ar fi fost – cel mai probabil – o greșeală. Da, whisk-ul începuse să-și facă datoria, îmi scutura vasele sanguine, mi le împletea sau nu știu ce mă-sa-n...

fața, dar realitatea începea să pară mai digerabilă, chit că eram deranjată acum. Vocea tăcuse, făcuse o pauză considerabilă, așteptând, probabil, un răspuns. Însă eu am folosit răgazul cu cap, uitând că-mi fusese adresată o întrebare.

- Ezitarea asta o să te coste scump, băiețel, mă trezesc vorbind.

Ce vreți, am și eu sensibilitățile mele, mai ales după ce am fost ciufulită iar de întâmplări și apoi spălată pe dinăuntru cu câteva picături de tărie. Cu ocazia asta, decid să ridic și capul, să văd cui îi aparține impertinența. Barmanul mă privea amuzat. Deci el. Mi se părea simpatic, așa că am renunțat să-l mai analizez. Știam că asta e semnalul că nu pot avea încredere în judecata mea în următoarele ore. Apoi, am fost tentată să mă prefac beată cui, ca să mă lase în pace, dar pe loc am realizat că acest „lăsat în pace” se poate traduce și prin dat afară din bar și ciu-ciu alt whisky. Așa că l-am privit plictisită, cu gândul să-i dau poate o replică mișto și să nu ratez posibilitatea unui flirt amuzant. Mai bine așa, nu? În schimb, gura trece la treabă fără mine și numai ce-o aud că rostește:

- Nu și nu. Sufăr. Din... prostie. Era să zic dragoste!

Și încep să râd cam ca o apucată... apoi, mă opresc brusc și-mi cer scuze, mai lucid decât mă așteptam. Sclipirea de bună dispoziție din ochii bărbatului începe să dispară. Sau, poate, doar acuitatea mea vizuală începuse să se estompeze. Nu mai știu. Tot una.

- Știi, de multe ori, deosebirea dintre un barman și un psiholog este dată de diplomă și de taxă. Adică barmanul nu are nici una, nici alta. În schimb, uneori – ca acum, de exemplu – are mult timp. Așa că... te ascult. Este mult mai ușor să vorbești cu un străin despre cele mai grave probleme pe care le ai, știi? Nu ai vrea să încerci? Vocea bărbatului ce păruse alterată de șocul apariției mele își recăpătase stăpânirea de sine.

Mă îngrozesc uneori ce reacții ciudate au la prima vedere unii dintre bărbații cu care mă intersectez. Și zău dacă sunt vreo frumusețe desprinsă din tablourile clasice. Cum ar veni, mai degrabă, Dali, decât da Vinci.

- Vrei să mă agăți și nu ai găsit și tu o... găselniță mai de Doamne-ajută? îi răspund obraznic.

Nu mă întreb de ce, pentru că știu deja răspunsul: habar nu am, așa mi-a venit.

- Sigur, dacă simți nevoia să vorbești cu cineva, aici sunt... mai spune el și pleacă de lângă mine, aparent preocupat de intrarea unor noi clienți.

Mai știi, îmi zic. De ce nu. Pe asta nu cred că o făcusem. Adică, în pielea goală m-am mai expus și, poate, cam prea de multe ori, dar în sufletul gol, nu am mai făcut-o de la ta-naaa, știți deja, lumini, sunete, tobe etc. „Marea Despărțire”. Și poate că fix de asta am nevoie, de fapt... să mă golesc pe dinăuntru. Poate că de aceea m-am dezgolit la exterior, în încercarea de a găsi o soluție la ceea ce mă ardea. Dar nu hainele mă ardeau, ci pe dinăuntru, acolo unde aventurile mele nu ar fi reușit să ajungă nici dacă ar fi avut telescopul Hubble la dispoziție. Și chiar dacă ar vrea să mă agațe, ce rău ar fi în asta, aș avea, cu siguranță, unde dormi la noapte, deci încă o problemă rezolvată. Problemă de care nu mă sinchiseam prea tare, ce-i drept.

- Ok, îi spun câteva minute mai târziu când văd că se apropie iar de locul meu. Aici? îl testez eu.

- Desigur... după cu vezi, nu e cine știe ce clientelă în seara asta. Joacă echipa locală și toată lumea, inclusiv femeile, sunt cu ochii pe meci. Aș fi putut să deschid și eu televizorul sau poate să pun și proiectorul, dar asta ar fi însemnat balamuc, iar eu...

- Și bani...

- Poate, doar că eu prefer liniștea.

- E barul tău? îl întreb, dându-mi seama că ne tutuim fără să ne fi cerut aprobări convenționale înainte. Tu i-ai dat numele ăsta fișos? Auzi, „El Sol”, aici, în... și am continuat în gând: în fundul ăsta de lume...

Reacționez ca un copil mic atunci când nu mai sunt eu... orice rahat e bun ca să-mi distragă atenția de la buba mea cea... da, ați ghicit!, mare. Prefer să mă afund în discuții stupide, să mă ocup de câte o treabă inutilă sau să mă înham la proiecte infantile și imposibile, doar pentru a-mi ocupa un timp care altfel ar fi, cu siguranță, devorat de monstrul ce-mi ocupă casa fostului meu suflet.

- Contează?

- Nu, doar fac conversație, nu asta voiai?

- Nu...

Și mă privește serios, cu doi ochi de o culoare incertă, dar suficient de concentrată, cât să-i simt că mă împung dojenitor. Fix ceea ce aveam nevoie. Dar în loc să reacționez tot deplasat, gura îmi face încă o surpriză și zice:

- Bine... îmi cer scuze! Hai să o luăm de la început. Sara, îmi pare bine!

Capitolul 2

Am găsit hotelul – da, chiar așa se numea – și, fără exagerare, cred că am fost singura clientă din noaptea aceea, dar asta nu m-a deranjat deloc. Mă simțeam, în mod ciudat, în siguranță. Era confortabil, intim, plăcut. Te îmbia la somn. M-aș fi culcat pe canapeaua din hol, dacă fătuca de la recepție nu ar fi fost atât de rapidă și intuitivă. A amânat pentru dimineață toate formalitățile, nu mi-a cerut decât numele și, în schimb, mi-a dat cheia unei camere de la parter. Nu s-a arătat mirată nici că nu am bagaje, nici că vin neînsoțită la ora aia – între timp, se făcuse destul de târziu, nu-mi dădusem seama că stătusem ore în șir în barul lui John – și, în general, că vreau să înnoptez acolo. Oare sunt prima și ultima persoană care s-o fi cazat aici?, mă întrebam răutăcios, în gând.

De-abia adormisem, când a început să sune telefonul. Uitasem să-l închid și acum își făcea de cap cu nervii mei. Uram, oricum, soneria telefonului, indiferent pe care aș fi ales-o...

Era el, bărbatul din patul căruia fugisem. Am crezut că scena jucată în trei fusese suficient de elocventă și de spectaculoasă pentru a fi demnă de sfârșitul relației noastre. Se pare că pentru el nu, dacă mă suna și încă atât de târziu. Dar așa se întâmplă când accepți, singură fiind, o relație deloc echitabilă cu un bărbat deja într-o altă relație. El te poate suna când are chef, tu, niciodată. Știam de la început că o astfel de relație este găunoasă, dar asta nu m-a împiedicat să mă bag. Aș spune dimpotrivă. Cred că încercam un experiment. Un fel de exorcizare. Cred că nu am făcut nimic altceva în acești ani decât să mă umilesc, să mă târâi prin noroaie, să mă bag în cele mai

scârboase combinații doar pentru a exorciza demonul... și când colo, demonul, nimic, ba, dimpotrivă, se pare că putregaiul îi priește, că-l simt mai dolofan ca niciodată.

N-am răspuns, deși am fost tentată s-o fac doar ca să-l înjur. Am închis telefonul, promițându-mi ca dimineață să-i blochez numărul.

Sinceră să fiu, nu-mi amintesc dacă am suferit... mă rog, prea mult spus, dacă mi-a părut rău că am terminat-o atât de brusc cu el. În fond, nu mai departe de... ieri, să zicem, ne promiteam chestii, făceam dragoste cu pasiune dezlănțuită. E clar, am mințit amândoi. De fapt, de asta am început să mint. Din prima, cu sau fără motiv, doar pentru ca minciuna lui - indiferent cine este acest el - să nu mă surprindă. Nu zic neapărat că o aștept... bine, pe cine mint eu aici? Ba da, o aștept... uneori, fac pariu cu mine însămi în legătură cu momentul în care va ieși la iveală... pentru că iese mereu, credeți-mă.

Și cred că atunci, înainte să adorm la loc, enervată că neglijasem să închid jucăria zgomotoasă - singura mea legătură cu lumea din acel moment - mi-am dat seama că nu voi fi liberă cu adevărat decât atunci când voi înțelege cât este de nerealist și dăunător să ai așteptări de la cei din jur.

A doua zi, avem inboxul plin de mesaje. Toate de la fostul meu... cum să-i zic? Iubit? Amant? Partener? Nu, nu, prea mult... în fine, toate de la el. Cu scuze, cu acuze, cu declarații, cu jurăminte și cu promisiunea - pe care nu i-am cerut-o niciodată, deși el o făcea periodic, de formă, fără s-o ia niciunul dintre noi în serios - că sigur săptămâna asta se desparte de ea. Le-am șters, l-am blocat. În fond, mă aștepta nu numai o nouă zi, ci și o nouă etapă din viață.

- O nouă șansă de a-mi mai distruge încă puțin viața, îmi spun optimistă, înainte să predau camera și să caut, cu disperare, o cafea.

Trebuia să mă întorc acasă, timpul pe care mi-l alocam nebuniilor de moment expirase deja. Noroc că nu aveam cui da raportul în legătură cu lipsa de acasă, dar aveam un termen limită și un manuscris de predat, manuscris din care lipsea, cu aproximație... toată cartea!

O clipă am fost tentată să trec pe la „El Sol”, barul lui John cu nume spaniolesc, să-mi iau la revedere, dar m-am răzgândit. De obicei, nu intru în detalii personale cu mai nimeni și cu o seară înainte o făcusem cu un bărbat pe care atunci îl văzusem pentru prima dată și despre care nu știam nimic. Ok, să zicem. Nebunia de moment... dar, dacă m-aș fi dus și a doua zi, dimineața, asta cum s-ar mai fi justificat? În niciun fel, ba, mai mult, ar fi reconfigurat și semnificația discuției cu John. Să-l lăsăm, așadar, pe John – sau cum l-o fi chemând, de fapt, poate Ion, Ioan sau Ionuț – să-și vadă de treabă, iar eu să fac același lucru... dacă m-oi simți în stare.

Cu harta GPS-ului în față, mi-am dat seama că parcursesem destul de mulți kilometri, kilometri pe care, în vria din seara precedentă, nici nu-i percepușem în totalitatea lor. M-am înarmat cu o cafea dublă, uriașă și am pornit spre casă. Reușisem să dorm aproape șapte ore, ceea ce reprezenta o performanță, având în vedere că, știți voi de când, nu prea mai reușeam să dorm mai mult de trei-patru ore legate, fără să mă trezesc noaptea speriată de coșmaruri, strigându-i aiurea numele sau, pur și simplu, fără motiv aparent, doar pentru că ceva din mine refuza să se odihnească, considerând că somnul nu făcea casă bună cu programul generalizat de autodistrugere pe care îl activasem pe nesimțite.

Ar fi trebuit să mă simt odihnită, însă încărcătura ultimelor întâmplări nu se lasă așa de ușor descărcată de tot. Nu e ca și când ai putea s-o pui într-o pungă de gunoi și s-o arunci la tomberon.

Capitolul 3

Drumul de întoarcere mi s-a părut mai anevoios, în primul rând, din cauza gândurilor ce mă mușcau fără discernământ, fără să țină seama că mă aflam la volan, unul dintre puținele locuri unde chiar trebuie să fii atent la ceea ce faci. Probabil că, de aceea, când am ajuns în București, în loc s-o iau pe drumul cunoscut, am preferat să fac un mic ocol, doar ca să trec prin fața locuinței părinților... ta-na etc și tra-la-la... lui.

Nu mai știam nimic de niciunul dintre ei. Nici măcar dacă mai trăiau. Dar o dată la câteva luni, tot trecem pe acolo, cu speranța că poate, la un moment dat, voi zări pe cineva. Bine, admit, că poate, la un moment dat, îl voi zări. Mi-ar fi plăcut să ne întâlnim și, cu distanța pe care timpul și viețile noastre au pus-o între noi și fosta noastră iubire, să putem sta de vorbă. Să ne spunem de toate sau nimic. De fapt, nici măcar să stăm de vorbă, să ne vedem. Să ne privim în ochi, până când ni se lichefiază irisul și ni se scurge din orbite, în alergarea-i disperată și absurdă a unuia către celălalt. Sau nici atât. Să ne îmbrățișăm. Doar asta. Să ne ținem în brațe cât avem chef. O oră, două, o zi, două sau mult mai mult. Din dimineața în care drumurile noastre au ales sensuri diferite, nu ne-am mai văzut... Nu ne-am mai căutat, deși locuim în același oraș. Sau, cel puțin, locuiam, că nu am idee dacă el a rămas în Bucureștiul pe care atât de mult îl ura sau a plecat în lume, doar cu un rucsac în spate, așa cum visa. Pur și simplu, ne-am respectat promisiunea - stupidă, de altfel - să rupem definitiv și irevocabil orice legătură. Ca și când nu ne-am fi cunoscut niciodată, excluzând însă posibilitatea că viața ne-ar fi putut aduce măcar întâmplător în același loc. Dar uitate că noi ne-am cunoscut și încă bine. Prea

bine. Atât de bine, că am senzația că numai ieri ne-am certat, că numai ieri ne-am aruncat cele mai grele și mai mincinoase vorbe cu puțință, că numai ieri ne-am spus adio cu ură, patimă și lacrimi. Că numai ieri, eu i-am reproșat că mă înșală, iar el, orgolios, mi-a recunoscut că așa e și încă demult... Că numai ieri, am considerat acest spectacol ieftin mai important decât iubirea ce ne lega și că numai ieri, în loc să am o discuție deschisă cu el, am preferat scandalul, iar el... ei bine, de fapt, nu știu nici azi dacă chiar a făcut-o sau doar a vrut să mă pedepsească dându-mi dreptate. Și, chiar dacă niciunul nu se așteptase ca lucrurile să degeneze atât de mult, iată că el reușise să mă condamne, din câte văd, cam pentru tot restul vieții mele. Astăzi, desigur că nu m-aș fi despărțit de el doar dintr-atât – adevărat sau nu. Dar asta nu s-a întâmplat azi, ci în acel trecut, ce continuă de atunci să mă paraziteze, anihilându-mi capacitatea de a mai trăi cu adevărat, de a cunoaște o nouă iubire și nu doar simulacre, pansamente, aventuri și relații pasagere sau clandestine și nimic mai mult.

Am trecut prin fața casei lui și cineva acolo, sus, care nu mai sunt atât de sigură că mă iubește, a făcut ca eu să fiu ultima mașină la semafor, ceea ce a însemnat să opresc la numai câțiva metri de trotuarul pe care l-am măsurat de atâtea ori cu pasul – când singură, când împreună, când îngrijorată, când nerăbdătoare, când furioasă, când fericită, plutind într-o realitate imponderabilă și iluzorie. Am oprit și ochii mi-au fugit instantaneu către fereastra camerei lui, fereastră pe pervazul căreia am fumat amândoi, de mii de ori, făcând poștă, aceeași țigară. Era, desigur, închisă și perdeaua trasă, dar casa nu respira a abandon. Și asta mi-a gădilat puțin coastele pe interior. În schimb, poarta grea de fier – aceeași dintotdeauna, poate revopsită între timp, dar sigur nu și unsă – a început să scârțâie cu sunetul atât de familiar, în timp ce inima mi-a început să stea. Am apucat să mai văd, până să trebuiască să pornesc, binecuvântată, normal, de claxoanele celor din spatele meu, cum iese întâi o femeie tânără – cu

siguranță, mai tânără decât mine – împingând cu o mână un cărucior și sprijinind cu brațul celălalt un bărbat încărunțit. Am simțit că paralizez, deoarece corpul refuza să mai răspundă la comenzi, nevenindu-mi să cred că văd ceea ce văd.

Am reușit cumva să plec de pe loc, cu ochii tot în oglinda retrovizoare și am parcat imediat ce am găsit un loc liber, noroc că la o distanță de unde să pot urmări, fără să fiu văzută, întreaga scenă. Începusem să tremur jenant de violent, ceea ce m-ar fi împiedicat, oricum, să mai șofez în siguranță. Și asta pentru că intuiseam adevărul, dar, în virtutea obișnuinței, făceam eforturi supraomenești să nu îi dau importanță. Și am cam reușit... Între timp, cei trei s-au oprit în fața casei. Păreau că așteaptă ceva, într-o împietrire nefirească. Făceam eforturi disperate să-mi adun mințile rătăcite și să mă concentrez asupra lui, să-i disting trăsăturile, dar nu am reușit. Mi s-a părut doar cărunt și, într-un mod pe care nu mi-l puteam explica, trist. Femeia, în schimb, părea foarte frumoasă. Blondă, subțire și decent îmbrăcată. Atentă atât la cărucior, cât și la bărbatul de lângă ea. În câteva minute, a venit un taxi, el s-a așezat în față, în timp ce ea și șoferul au scos scoica căruciorului, au așezat-o cu grijă pe bancheta din spate, după care au pliat căruciorul și l-au pus în portbagaj. Ea s-a urcat tot în spate și au pornit în direcția opusă.

Iar eu am rămas, din nou, pe loc. Ca să ocolesc concluzia aia grasă și trufașă ce de-abia aștepta să se facă cloșcă peste ultimele mele rămășițe de rațiune, recapitulam scena, semnalându-mi detaliile. Cum că el, nesimțit, s-a urcat în taxi, fără să o ajute, cum că ei i s-apărut normal asta, neprotestând, ci, dimpotrivă, făcând totul cu un calm ieșit din comun, cum că el a îmbătrânit prea mult, judecând după părul cărunt și cum că... și cum că..., mai puțin cum că el s-a însurat și are și un copil! Iar eu continui să zac acolo unde m-a aruncat cu acordul meu, desigur, cu speranța aia rușinoasă, pe care nu aş recunoaște-o ca fiind a mea nici dacă m-ar striga în gura

mare, că și el ar fi făcut la fel ca mine, neimplicându-se în vreo relație serioasă și, nicidecum, formându-și o familie. Toată baza universului meu îmi fusese aruncată în aer în mii de bucățele. Nu aveam nevoie să fac pe detectivul, simțisem, știam că acea femeie îi este soție, că acel copil este al lui, în ciuda nenumăratelor variante de explicații pe care ar fi putut să le aibă scena.... și continuam să stau acolo, cu ochii la casa lui, deși nici măcar urmele taxiului nu se mai zăreau și nici aerul nu păstrase forma corpurilor ce poposiseră acele câteva minute, nemișcate, așteptând parcă nu taxiul, ci să fie immortalizate de te miri ce pictor faimos de casă regală.

*

El, el, el... mereu el, încă incapabilă să-i rostesc numele. Nici măcar în gând nu o mai fac, de parcă m-ar arde ca un acid sau m-ar ucide ca o otravă. Dar stai, chiar asta face...

Nu degeaba se spune să ai grijă ce-ți dorești că poate ți se îndeplinește. Că sigur ți se îndeplinește... În fond, fiecare își poartă prin viață blestemul. Al meu este unul dulce-amar pe care, din masochism, îl duc cu plăcere. Căci simt că între noi, deși aparent nu mai este nimic, totuși găsesc această plăcere vinovată, chinuitoare, cu rol de liant. Dacă stau să mă gândesc mai bine, nu a mai rămas nimic, pentru că-l simt mereu aproape de sufletul meu, atât de aproape, că nu mai încape nimic între noi...

Știu, toate aceste sunt fabulații. Ele alcătuiesc demonul meu. Dacă alte femei singure au o pisică ca animal de companie, eu am acest demon ce se hrănește direct de la sursă, cu energia mea vitală. Și cu mizeriile pe care le-am tot înghesuit în viața mea în ultimii ani. Se spune că oamenii nu se schimbă, doar renunță la măști odată ce îi cunoști mai îndeaproape. Așa e, dar nu aș generaliza. Și o spun uitându-mă la cel mai la îndemână exemplu: eu însămi. După ta-naaaaaa etc, etc... despărțirea

de el – da, da, „Marea Despărțire”, eu m-am schimbat. Nu, nu în bine și nici în rău. În foarte rău! Am început să cutreier toate paturile posibile și, dacă paturile nu erau disponibile, mă mulțumeam și cu bancheta din spate a mașinilor sau chiar cu băncile din parc sau cu gardul unui cimitir.

Ce aroganță, să faci sex sprijinit de gardul cimitirului! Ce distanță neverosimil de mică între viață și nimic! Între orgasm și neant. Între sânge, carne și nervi și pământ străbătut de viermi. Și ce graniță fragilă între toate acestea.

- Dar atât cât trăiești, merită s-o aperi cu orice preț, îmi șoptea printre gemete bărbatul căruia mă durăisem la câțiva metri de crucea unui mort tânăr. Numai așa poți să răzbi moartea celor înhățați înainte de vreme. Trăind și pentru ei, trăind la intensitate maximă, trăind, trăind, trăind... și făcând sex. Mult sex..., îmi găfăia el în ureche și vorbele astea mă excitau mai mult decât orice pentru că simțeam că are dreptate, în ciuda degradingoladei prin care treceam, în ciuda rătăcirii mele masive.

Sau de ce în ciuda? Căci, deși din motive complet opuse, ajunseseam amândoi la aceeași soluție – el susținea că așa onorează viața, iar eu așa voiam s-o calc în picioare, să dau cu ea de toții pereții nesimțirii doar pentru că permisesse să iubesc cu limită. Bine, știam că eu eram principala vinovată, dar parcă totul devine o idee mai suportabilă când ai pe cine da vina, chiar dacă îți alegi ca victimă un concept mai mult sau mai puțin abstract. Și, când nu dădeam vina pe viață, dădeam vina direct pe el... El fusese slab, el acceptase prea ușor ruptura, el acceptase termenii ei, el nu mă mai căutase niciodată, deși eu am fost mult timp sigură că avea să o facă mai devreme sau mai târziu, și el – uite acum – își refăcuse bine-mersi viața... ce altă dovadă mai clară decât că el este, cu adevărat, unicul vinovat?

*

Nu știu cum am ajuns acasă, nu știu ce am făcut în restul zilei. Probabil că nimic, era, de altfel sigură dorință pe care o simțeam. De nimic. Și singura consolare – că odată și odată se vor termina toate. Definitiv. Așa că să nu mă mai agit prea tare. Toate se duc, toți se duc... și el, și eu, și nevastă-sa aia tânără și blondă.

Nu-mi ieșea din minte imaginea ei. Oare unde se duceau? Oare erau fericiți? Oare se cunoșteau de mult? Oare se iubeau? Oare se mai gândea vreodată la mine? O mai fi avut și alte legături? Multe, puține, serioase? Oare le-o fi iubit pe fiecare în parte ca pe mine? Oare pe mine chiar m-a iubit? Și de ce ai renunța așa de ușor la ceea ce iubești? Din orgoliu? Din prostie? Din ambiție? Mă consolam cu ideea că și eu renunțasem, dar doar pentru că simțeam că sfârșitul nu e atunci, vorba cântecului. Pe de altă parte, a renunța la o relație nu înseamnă, automat, și moartea iubirii din care se născuse acea relație. Până la urmă, poți să iubești, indiferent dacă acea persoană îți este sau nu partener de viață, indiferent dacă o vezi sau nu, indiferent dacă mai e sau nu în viață. Căci asta e frumusețea iubirii că, de fapt, nu are nevoie de nimic din toate astea ca să existe, deși toate astea i-ar aduce ceea ce credem noi că ar fi împlinirea. Iar eu nu făceam excepție.